Agatha Christie

Problemă pe mare

— Colonelul Clapperton! Spuse generalul Forbes.

Făcu prezentarea, pufnind pe nas.

Domnişoara Ellie Henderson se aplecă în faţă, o şuviţă din părul ei moale, cărunt căzându-i pe figură. Ochii ei negrii şi pătrunzători sclipiră cu o plăcere răutăcioasă.

— Ce bărbat cu o înfăţişare soldăţească remarcă ea cu o tentă maliţioasă şi-şi aranjă la loc şuviţa, aşteptând efectul.

— Soldăţească! Explodă generalul Forbes. Îşi răsuci mustaţa şi se făcu roşu la faţă.

— E în gărzi, nu-i aşa? Murmură domnişoara Henderson, încoronându-şi opera.

— Gărzi? Gărzi? Câte prostii. Tipul a fost pe scena teatrului de revistă! Asta-i! A intrat în armată şi s-a dus în Franţa să numere cutiile cu magiun de prune şi mere. Hunii1 au lăsat să le cadă în mod acccidental o bombă şi el s-a întors acasă cu o uşoară rană la braţ. Într-un fel sau altul a intrat la spitalul condus da lady Carrington.

— Deci, aşa s-au întâlnit.

— Asta-i! Tipul a făcut pe eroul rănit. Lady Carrington navea bun simţ, în schimb dispunea de grămezi de bani. Bătrânul Carrington se ocupase de muniţii. Rămăsese văduvă numai cu şase luni în urmă. Individul ăsta o înfăşcă imediat. Ea îi face rost de-o slujbă la Ministerul de Război. Colonelul Clapperton! Ptui! Pufni el.

Agatha Christie

Problemă pe mare

— Colonelul Clapperton! Spuse generalul Forbes.

Făcu prezentarea, pufnind pe nas.

Domnişoara Ellie Henderson se aplecă în faţă, o şuviţă din părul ei moale, cărunt căzându-i pe figură. Ochii ei negrii şi pătrunzători sclipiră cu o plăcere răutăcioasă.

— Ce bărbat cu o înfăţişare soldăţească remarcă ea cu o tentă maliţioasă şi-şi aranjă la loc şuviţa, aşteptând efectul.

— Soldăţească! Explodă generalul Forbes. Îşi răsuci mustaţa şi se făcu roşu la faţă.

— E în gărzi, nu-i aşa? Murmură domnişoara Henderson, încoronându-şi opera.

— Gărzi? Gărzi? Câte prostii. Tipul a fost pe scena teatrului de revistă! Asta-i! A intrat în armată şi s-a dus în Franţa să numere cutiile cu magiun de prune şi mere. Hunii1 au lăsat să le cadă în mod acccidental o bombă şi el s-a întors acasă cu o uşoară rană la braţ. Într-un fel sau altul a intrat la spitalul condus da lady Carrington.

— Deci, aşa s-au întâlnit.

— Asta-i! Tipul a făcut pe eroul rănit. Lady Carrington navea bun simţ, în schimb dispunea de grămezi de bani. Bătrânul Carrington se ocupase de muniţii. Rămăsese văduvă numai cu şase luni în urmă. Individul ăsta o înfăşcă imediat. Ea îi face rost de-o slujbă la Ministerul de Război. Colonelul Clapperton! Ptui! Pufni el.

— Şi înainte de război a fost pe scena teatrului de revistă, repetă domnişoara Henderson, încercând să împace pe distinsul colonel cărunt Clapperton cu comedianul cu nasul roşu care cântă melodii vesele.

— E-adevărat! Spuse generalul Forbes. Am auzit asta de la bătrânul Bassington. Şi el a auzit-o de la bătrânul Badger Cotterill care o ştie de la Snooks Parker.

Domnişoara Henderson dădu din cap încântată.

— Asta pare să rezolve treburile! Spuse ea.

Un uşor zâmbet se ivi pentru o clipă pe faţa unui omuleţ aşezat lângă ei. Domnişoara Henderson observă zâmbetul. Ea era perspicace. Asta dovedea apreciere pentru ironia conţinută de ultima ei remarcă – ironie pe care generalul n-ar fi bănuit-o niciodată.

Generalul n-a observat zâmbetul. El îşi privi ceasul, se ridică şi zise:

— Exerciţii. Trebuie să-ţi păstrezi forma pe vas şi ieşi prin uşa deschisă pe punte.

Domnişoara Henderson se uită la omul care zâmbise. Cu o privire încurajatoare care arăta că era gata să intre în dialog cu un tovarăş de drum.

— E energic, nu? Spuse domnul cel mărunt.

— Face înconjorul punţii exact de 48 de ori, îi explică domnişoara Henderson. Ce bătrân bârfitor! Şi se spune că sexului nostru îi place scandalul.

— Ce lipsă de politeţe!

— Francezii sunt întotdeauna politicoşi, comentă domnişoara Henderson, pe un ton oarecum interogativ.

Micul domn răspunse prompt:

— Belgian, mademoiselle.

— O, belgian!

— Hercule Poirot. La dispoziţia dumneavoastră.

Numele îi răscolea ceva în memorie. Sigur îl mai auzise înainte…

— Vă place călătoria asta, domnule Poirot?

— Să fiu sincer, nu. A fost o tâmpenie de a mă lăsa convins să vin. Detest la mer. Niciodată nu e liniştită… Nu, nici măcar un minuţel.

— Bine, dar trebuie să recunoaşteţi că e destul de calmă acum.

Poirot recunoscu asta mormăind.

— A ce moment, da. De aceea simt că reînviu. Începe. Să mă intereseze din nou ce se întâmplă în jurul meu, de exemplu felul dibaci în care aţi discutat cu generalul Forbes.

— Vreţi să spuneţi…

Domnişoara Henderson se opri. Hercule Poirot se înclină.

— Metodele dumneavoastră de-a scoate de la el chestia aia de scandal. Admirabile!

Domnişoara Henderson râse fără jenă.

— Apropoul acela la gărzi? Ştiam că asta o să-l facă pe bătrân să spumege şi să caşte gura.

Se aplecă spre Poirot ca să-i facă o confidenţă.

— Recunosc că-mi place scandalul – cu cât este mai mare, cu atât mai bine.

Poirot se uită gânditor la ea; avea o siluetă subţire, bine păstrată, ochii îi erau negri şi pătrunzători, părul îl avea cărunt – o femeie de 45 de ani care era mulţumită să arăte de vârsta ei. Ellie spuse brusc:

— Ştiu! Nu sunteţi marele detectiv?

Poirot confirmă.

— Sunteţi prea amabilă, mademoiselle.

Dar nu o contrazise.

— Ce palpitant, făcu domnişoara Henderson. Sunteţi „pe urmele”, cum se spune în cărţi? Avem un criminal, în mod secret, în mijlocul nostru? Sau sunt indiscretă?

— Nici vorbă. Nici vorbă. Îmi pare rău că vă înşel aşteptările, dar mă aflu aici pur şi simplu ca toată lumea pentru a mă distra.

Spuse asta pe un ton atât de plictisit încât domnişoara Henderson râse.

— O! Bine, veţi putea ajunge la ţărm mâine la Alexandria. Aţi mai fost în Egipt?

— Niciodată, mademoiselle.

Domnişoara Henderson se ridică oarecum brusc.

— Cred că o să mă duc să fac exerciţii ca generalul, îl anunţă ea.

Poirot se ridică politicos în picioare.

Ea îl salută din cap şi ieşi pe punte. O uşoară uimire se ivi pentru o clipă pe figura lui Poirot, apoi, un zâmbet îi trecu pe buze, se ridică, îşi scoase capul pe uşă şi privi de-a lungul punţii. Domnişoara Henderson se sprijinea de balustradă, vorbind cu un bărbat înalt, cu o înfăţişare soldăţească.

Poirot zâmbi şi mai mult. El se retrase în fumoar cu aceeaşi grijă exagerată cu care o broască ţestoasă se bagă în carapacea ei. Deocamdată era singur acolo, deşi, pe bună dreptate, îşi închipuia că asta nu va dura mult timp.

Şi n-a durat. Doamna Clapperton, cu părul ei îngrijit ondulat, protejat de plasă, şi silueta ei menţinută prin masaje şi dietă, îmbrăcată într-un costum sport elegant apăru prin uşa barului cu aerul sigur al unei femei care întotdeauna fusese capabilă să plătească preţul cel mai mare pentru orice ar fi avut nevoie. Ea spuse:

— John? O! Bună dimineaţa, domnule Poirot, l-aţi văzut pe John?

— Este pe punte, madame. Să-l…

Îl opri cu un gest.

— Am să stau aici un minut.

Se aşeză într-o manieră de regină pe scaunul din faţa lui. De la distanţă putea să arate de 28 de ani. Acum, în pofida machiajului ei excelent, a sprâncenelor pensate cu delicateţe, nu arăta a 49 de ani cât avea, ci a 55. Ochii ei erau de un albastru deschis cu pupile mici.

— Îmi pare rău că nu v-am văzut la cină aseară, spuse ea. A fost, bineînţeles, ceva ce aducea a friptură…

— Précisément, spuse Poirot cu convingere.

— Din fericire, sunt un marinar excelent, zise doamna Clapperton. Spun din fericire, fiindcă, cu inima mea slăbită, răul de mare ar însemna, probabil, moartea pentru mine.

— Aveţi inima slabă, madame?

— Da, trebuie să fiu extrem de grijulie. Nu trebuie să mă obosesc prea mult! Toţi specialiştii spun asta! Doamna Clapperton se ambalase să vorbească pe tema – pentru ea – fascinantă a sănătăţii sale. John, scumpul de el, se străduieşte din răsputeri să mă împiedice să fac prea multe. Trăiesc atât de intens, ştiţi ce vreau să spun domnule Poirot?

— Da, da.

— Îmi spune întotdeauna: încearcă să fii ca o plantă, Adeline. Dar eu nu pot. Viaţa trebuie trăită, aşa cred. De fapt, mam extenuat de tânără, în timpul războiului. Spitalul meu – aţi auzit de spitalul meu? Sigur că aveam infirmiere şi asistente şi tot ce trebuia, dar de fapt eu îl conduceam. A oftat.

— Vitalitatea dumneavoastră este minunată, dragă doamnă, spuse Poirot, cu aerul uşor mecanic al unuia care dă o replică.

Doamna Clapperton râse strengăreşte.

— Toţi îmi spun ce tânără sunt! E absurd. Niciodată nu încerc să pretind că am o zi mai puţin de 43, continuă ea cu o candoare uşor falsă, dar la foarte mulţi le vine greu să creadă. Eşti atât de vioaie, Adeline, îmi spun. Dar, de fapt, domnule Poirot, cum ai putea fi dacă n-ai fi viu?

— Mort, răspunse Poirot.

— Doamna Clapperton se încruntă. Răspunsul nu era pe placul ei. Îşi zise că omul încerca să fie nostim. Se ridică şi spuse cu răceală:

— Trebuie să-l găsesc pe John.

Când păşi prin uşă îşi scăpă geanta. Aceasta se deschise şi tot ce era înăuntru se împrăştie împrejur. Poirot se repezi galant s-o ajute. Le-au trebuit câteva minute să adune rujuri, cutii de pudră, tabachera, bricheta şi alte fleacuri.

Doamna Clapperton îi mulţumi politicoasă, după care se duse pe punte şi zise „John…”

Colonelul Clapperton era încă adâncit în convorbire cu domnişoara Henderson. Se răsuci şi se îndreptă repede spre soţia sa. Se aplecă peste ea cu un aer protector. Scaunul ei de pe punte – era unde trebuia? N-ar fi mai bine?… Purtarea lui era grijulie, plină de atenţii gentile. Evident, o soţie adorată, alintată de un soţ iubitor.

Domnişoara Ellie Henderson privi spre orizont, ca şi cum ceva la el o cam dezgusta.

Aflat în uşa fumoarului, Poirot îi privea.

O voce răguşită, tremurată, în spatele lui spuse:

— I-aş declara război femeii ăleia, dacă aş fi soţul ei. Bătrânul domn, cunoscut printre cei tineri de pe vas sub numele lipsit de respect de „bunicul tuturor plantaţiilor de ceai”, tocmai intrase: Băiete! Strigă el. Adu-mi un whisky mare.

Poirot se aplecă să ia o bucată ruptă dintr-un bilet, un lucru uitat din interiorul genţii doamnei Clapperton. O bucăţică dintro reţetă, observă el, care conţinea digitalină. O puse în buzunar, cu gândul de-a i-o restitui mai târziu.

— Da, continua pasagerul cel în vârstă. O otravă de femeie. Îmi amintesc de una ca asta în Poona. Era în '87.

— I-a declarat cineva război? Întrebă Poirot.

Bătrânul domn dădu din cap trist.

— L-a băgat pe bărbat-su în mormânt într-un an. Clapperton ar trebui să-şi vină în fire. Prea-i dă nas nevesti-şi.

— Ea ţine baierile pungii, spuse Poirot pe un ton grav.

— Ha, ha! Chicoti bătrânul. Ai pus punct. Ţine baierile pungii. Ha, ha!

Două fete dădură buzna în fumoar. Una avea o faţă rotundă cu pistrui şi părul negru răsfirat, în dezordine, cealaltă avea pistrui şi păr castaniu cârlionţat.

— Ajutor, ajutor! Strigă Kitty Mooney. Pam şi cu mine o să-l salvăm pe colonelul Clapperton.

— De soţia lui, completă Pamela Cregan.
— Noi credem că el este adorabil…
— Şi ea este groaznică, nu-l lasă să facă nimic, exclamară cele două fete.
— Şi dacă nu e cu ea, îl acaparează de obicei femeia aceea Henderson…
— Care-i destul de drăguţă, dar teribil de bătrână…
Ieşiră în fugă, strigând printre chicote: Ajutor, o să-l salvăm…
Că salvarea colonelului Clapperton nu era o vorbă de spirit izolată, ci un scop precis a devenit clar în aceeaşi seară, când Pam Cregan, de 18 ani, se prezentă la Hercule Poirot şi-i spuse:
— Urmăriţi-ne, domnule Poirot. El urmează să fie luat de sub aripa ei şi dus la plimbare la lumina lunii pe punte.
Chiar în acel moment, colonelul Clapperton spunea:
— Îţi ofer preţul unui Rolls Royce. Doar e bun pentru o viaţă de om. Acum maşina mea…
— A mea, cred, John.
Vocea doamnei Clapperton era stridentă şi ascuţită. El nu păru supărat de lipsa ei de delicateţe. Ori se obişnuise deja cu ea, ori…
— Ori? Se gândi Poirot şi începu să facă tot felul de speculaţii.
— Desigur, draga mea, maşina ta, Clapperton se înclină în faţa soţiei sale şi termină ceea ce vroia să spună, perfect netulburat.
— Voilà ce qu'on appele le pukka sahib, se gândi Poirot. Dar generalul Forbes susţine că Clapperton nu e deloc un gentleman. Acum mă întreb.
Cineva sugeră un bridge. Doamna Clapperton, generalul Forbes şi un cuplu cu ochi de uliu se aşezară să joace. Domnişoara Henderson se scuză şi ieşi pe punte.
— Unde ţi-e soţul? Întrebă generalul Forbes ezitând.
— John nu joacă, zise doamna Clapperton. Îl plictiseşte foarte mult.

Cei patru jucători de bridge începură să amestece cărţile.

Pam şi Kitty se îndreptară spre colonelul Clapperton. Fiecare îl luă de câte un braţ.

— Veniţi cu noi! Spuse Pam. Pe punte. E lună.

— Nu te prosti, John, spuse doamna Clapperton. O să răceşti.

— Cu noi n-o să răcească, spuse Kitty. Suntem fierbinţi!

Plecă cu ele, râzând.

Poirot observă că doamna Clapperton rămase mută cu primele ei-două trefle.

El plecă să se plimbe pe punte. Domnişoara Henderson stătea rezemată de balustradă. Ea se uită în jur întrebătoare, în vreme ce el se apropie de ea şi-i examină expresia de pe faţă.

Schimbară câteva vorbe. Apoi, de îndată ce el tăcu, ea întrebă:

— La ce vă gândiţi?

Poirot replică:

— Meditam la cunoştinţele mele de engleză. Doamna Clapperton a spus: „John nu joacă bridge”. De obicei nu se spune „nu ştie să joace”?

— Ea o consideră o insultă personală că nu joacă, presupun, spuse Ellie sec. Bărbatul ăla a fost un prost că s-a căsătorit cu ea.

În întuneric Poirot zâmbi.

— Nu credeţi că e posibil ca mariajul să fie o reuşită? Întrebă el neîncrezător.

— Cu o femeie ca aia?

Poirot dădu din umeri.

— Multe femei odioase au soţi devotaţi. O enigmă a naturii. Recunoaşteţi că nimic din ce spune sau face nu pare să-l supere.

Domnişoara Henderson se gândea ce să răspundă când vocea doamnei Clapperton zbură prin fereastra fumoarului.

— Nu, nu cred că mai joc. E aerul aşa de îmbâcsit aici. Mă duc să respir în voie pe punte.

— Noapte bună, spuse domnişoara Henderson. Mă duc să mă culc. Dispăru deodată.

Poirot se îndreptă spre salon în care nu erau decât colonelul Clapperton şi cele două fete. El făcea trucuri cu cărţi pentru ele şi, observând dexteritatea cu care amesteca şi împărţea cărţile, Poirot îşi aminti de ceea ce povesti generalul referitor la cariera sa de pe scena unui teatru de revistă.

— Văd că vă plac cărţile, deşi nu jucaţi bridge, remarcă el.

— Am motivele mele pentru care nu joc bridge, spuse Clapperton şi zâmbetul încântător îi dispăru. Am să vă arăt. Să facem un joc.

Făcu cărţile rapid.

— Luaţi-vă cărţile. Ei bine, ce aveţi? Râse de expresia uluită a lui Kitty. Îşi etală cărţile şi ceilalţi îl urmară. Kitty avea numai trefle, Poirot cupe, Pam carouri şi colonelul Clapperton pici.

— Vedeţi? Spuse el. Un om care poate să-i împartă partenerului său şi adversarilor săi orice cărţi doreşte e mai bine să stea departe de un joc între prieteni! Dacă norocul e mereu de partea lui, s-ar putea spune lucruri neplăcute.

— Oh! Exclamă Kitty. Cum aţi putut face asta? Totul părea absolut obişnuit.

— Iuţeala mâinii înşeală ochiul, spuse Poirot sentenţios şi surprinse schimbarea bruscă a expresiei colonelului.

Era ca şi cum îşi dădea seama că fusese dezarmat câteva clipe.

Poirot zâmbi. Scamatorul se înfăţişase prin masca unui pukka sahib.

Nava ajunse la Alexandria în zorii dimineţii următoare.

Când Poirot termină micul dejun, le găsi pe cele două fete pregătite să coboare pe ţărm. Vorbeau cu colonelul Clapperton.

— Trebuie să plecăm acum, îl îndemna Kitty. Oamenii cu paşaport vor părăsi vasul imediat. Veniţi cu noi, nu-i aşa? N-

o să ne lăsaţi pe ţărm singure? Ni s-ar putep întâmpla lucruri îngrozitoare.

— Sigur, nu cred că e bine să vă duceţi singure, spuse Clapperton zâmbind. Dar, nu cred că soţiei mele o să-i convină.

— Asta-i foarte prost, spuse Pam. Dar, ea poate să se odihnească cât de mult îi place.

Colonelul Clapperton arăta puţin nehotărât. Evident, dorinţa de a hoinări era puternică. Îl observă pe Poirot.

— Hei, domnule Poirot, Mergeţi pe ţărm?

— Nu, nu cred, răspunse Poirot.

— Să… Să schimb două vorbe cu Adeline, se hotărî colonelul Clapperton.

— Venim cu dumneavoastră, spuse Pam. Îi făcu cu ochiul lui Poirot. Poate reuşim s-o convingem să vină şi ea, adăugă pe un ton grav.

Colonelului Clapperton păru să-i placă ideea. Arăta clar încântat.

— Haideţi atunci, amândouă, spuse el într-o doară.

Toţi trei plecară împreună de-a lungul punţii B.

Poirot, a cărui cabină era chiar lângă cea a familiei Clapperton, îi urmă, mânat de curiozitate.

Colonelul Clapperton bătu puţin nervos în uşa cabinei.

— Adeline, draga mea, te-ai trezit?

Vocea somnoroasă a doamnei Clapperton se auzi dinăuntru:

— O, pe naiba, ce e?

— Eu sunt, John. Ce-ar fi să mergem pe ţărm.

— Nici nu mă gândesc. Vocea era stridentă şi hotărâtă. Am avut o noapte foarte proastă. Am să stau în pat aproape toată ziua.

Pam se băgă repede.

— O, doamnă Clapperton, îmi pare atât de rău. Vroiam atât de mult să veniţi cu noi. Precis n-aveţi chef?

— Absolut.

Vocea doamnei Clapperton răsună şi mai strident. Colonelul întorcea minerul uşii fără nici un rezultat.

— Ce e, John? Uşa-i închisă. Nu vreau să fiu deranjată de stewarzi.

— Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău. Vroiam numai ceva de pus pe mine.

— Ei bine, nu ţi-l dau, îl repezi doamna Clapperton. Nu mă dau jos din pat. Pleacă John şi lasă-mă puţin în pace.

— Sigur, sigur draga mea.

Colonelul se îndepărtă de uşă. Pam şi Kitty lângă el.

— Să plecăm de îndată. Slavă domnului că aveţi pălăria pe cap. O, doamne, paşaportul dumneavoastră e în cabină?

— De fapt e în buzunarul meu… Începu colonelul.

Kitty îl apucă de braţ.

— Ura! Exclamă ea. Haide, acum.

Aplecându-se peste balustradă, Poirot îi urmări cu privirea pe cei trei care părăseau vasul. Auzi pe cineva răsuflând încet lângă el şi întorcându-se, o văzu pe domnişoara Henderson. Ochii ei erau aţintiţi asupra celor trei siluete care se îndepărtau.

— Deci, au plecat pe ţărm, zise ea, constatativ.

— Da. Mergeţi şi dumneavoastră?

Observă că avea o pălărie de soare, o geantă şi pantofi eleganţi. Părea îmbrăcată să coboare pe ţărm. Totuşi, după o pauză extrem de mică, clătină din cap.

— Nu, zise ea. Cred c-am să rămân la bord. Am o mulţime de scrisori de trimis.

Se întoarse şi-l lăsă singur.

Răsuflând din greu după turul său de dimineaţă de 48 de ronduri ale punţii, generalul Forbes îi luă locul.

— Aha! Exclamă el când remarcă siluetele ce se îndepărtau ale colonelului şi ale celor două fete. Deci, ăsta-i jocul! Dar unde e madame? Poirot îi explică că doamna Clapperton va petrece o zi liniştită în pat.

— Doar nu crezi asta! Bătrânul luptător îşi închise un ochi atotcunoscător. Ea o să se scoale când nu te-aştepţi şi dacă

va descoperi că amărâtul a plecat fără permisie, vor urma represalii.

Dar pronosticurile generalului nu s-au adeverit. Doamna Clapperton nu a apărut la masa de prânz şi până când colonelul şi domnişoarele sale au revenit pe navă la ora patru, ea nu apăruse.

Poirot se afla în cabina sa şi l-a auzit pe soţ bătând uşor vinovat în uşa cabinei. A auzit bătaia repetându-se, încercarea clanţei şi, în cele din urmă, pe colonel cerându-i unui steward:

— Ascultă, nu primesc nici un răspuns. Ai vreo cheie?

Poirot se ridică repede şi ieşi pe coridor.

Vestea se răspândi ca fulgerul pe tot vasul. Îngroziţi, fără să creadă că-i adevărat, oamenii aflară că doamna Clapperton fusese găsită moartă în cuşeta ei – un stilet din partea locului îi străpunsese inima. Un şirag de mărgele de chihlimbar a fost descoperit pe duşumeaua cabinei.

Zvonuri după zvonuri se succedară. Toţi vânzătorii de mărgele, care fuseseră lăsaţi să urce la bord în ziua aceea, au fost adunaţi şi chestionaţi! O mare sumă de bani dispăruse dintr-un sertar din cabină! Bancnotele fuseseră găsite! Ele nu, nu fuseseră găsite! Bijuterii, valorând o avere, dispăruseră! Nu fusese luată nici un fel de bijuterie! Un steward fusese arestat şi mărturisise c-ar fi comis crima!

— Ce-i adevărat din toate astea? Întrebă domnişoara Ellie Henderson, pândindu-l pe Poirot. Faţa ei era palidă şi tulburată.

— Draga mea doamnă, de unde să ştiu eu?

— Cu siguranţă, ştiţi, spuse domnişoara Henderson.

Era seara târziu. Majoritatea oamenilor se retrăseseră în cabinele lor. Domnişoara Henderson îl condusese pe Poirot spre două scaune de pe punte în partea acoperită a vasului.

— Acum spuneţi-mi, îi comandă ea.

Poirot o studie gânditor.

— Este un caz interesant, conchise el.

— E adevărat că i s-au furat nişte bijuterii foarte valoroase?

Poirot dezaprobă din cap.

— Nu. Nici o bijuterie nu a fost luată.

Totuşi o mică sumă de bani a dispărut dintr-un sertar.

— Niciodată n-am să mă mai simt în siguranţă pe un vas, spuse domnişoara Henderson cu un frison. Aveţi vreun clu în legătură cu acele brute de culoarea cafelei care au făcut-o?

— Nu, spuse Hercule Poirot. Întreaga afacere e cam… Stranie.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă Ellie aspru.

Poirot îşi ridică braţele.

— Eh bien, să luăm faptele. Doamna Clapperton era moartă de cel puţin cinci ore când a fost găsită. Nişte bani au dispărut. Un şirag de mărgele era pe duşumea lângă patul ei. Uşa era închisă şi cheia lipsea. Fereastra – fereastra nu, hubloul – dă spre punte şi era deschisă.

— Şi? Întrebă femeia nerăbdătoare.

— Nu vi se pare curios ca o crimă să fie comisă în astfel de circumstanţe deosebite? Amintiţi-vă că vânzătorii de ilustrate, cei care schimbă banii şi artizanii de mărgele, care au primit permisiunea să urce la bord, sunt cu toţii binecunoscuţi de poliţie.

— De obicei stewarzii îţi închid şi cabina, sublinie Ellie.

— Da, pentru a preveni orice posibilitate de furtişag. Dar, asta a fost crimă.

— La ce vă gândiţi, mai exact, domnule Poirot.

Vocea ei era puţin întretăiată.

— Mă gândesc la uşa închisă.

Domnişoara Henderson medită puţin.

— Nu văd nimic în asta. Omul a plecat pe uşă, a închis-o şi a luat cheia cu el pentru a evita ca omorul să fie descoperit prea curând. Destul de inteligent din partea lui, pentru că n-a fost descoperit până la ora patru după amiază.

— Nu, nu, mademoiselle, nu înţelegeţi nuanţa. Nu mă miră cum a ieşit, ci cum a intrat.

— Desigur, pe fereastră.

— C'est possible. Dar e foarte îngustă şi vă amintiţi, erau oameni care treceau pe punte tot timpul.

— Atunci pe uşă, spuse domnişoara Henderson nerăbdătoare.

— Dar nu v-aduceţi aminte, mademoiselle, că doamna Clapperton închisese uşa pe dinăuntru. O făcuse înainte ca domnul colonel Clapperton să fi părăsit nava în dimineaţa aceasta. El a încercat-o într-adevăr, deci noi ştim că aşa este.

— Prostii. S-o fi înţepenit… Sau n-a închis-o ca lumea.

— Dar asta nu corespunde cu ce-au vorbit. Noi am auzit-o efectiv pe doamna Clapperton însăşi vorbind aşa.

— Noi?

— Domnişoara Mooney, domnişoara Cregan, colonelul Clapperton şi cu mine.

Ellie bătu uşor din picior. Nu spuse nimic pentru o clipă sau două. Apoi, pe un ton uşor iritat, întrebă:

— Ei bine şi ce deduceţi exact din asta? Dacă doamna Clapperton a închis uşa, putea şi s-o deschidă, aşa cred.

— Exact, exact. Poirot o privi luminându-se la faţă. Şi ştiţi la ce ne conduce asta? Doamna Clapperton a deschis uşa şi l-a lăsat pe ucigaş să intre. Acuma, ar fi făcut-o ea pentru un vânzător de mărgele?

Ellie a obiectat:

— Poate nu ştia cine e. Poate c-a bătut, ea s-a ridicat şi-a deschis uşa, iar el a intrat cu forţa şi a omorât-o.

Poirot o dezaprobă din cap.

— Au contraire. Ea stătea liniştită, lungită în pat când i s-a înfipt pumnalul în piept.

Domnişoara Henderson îl privi mirată.

— Care-i părerea dumitale? Îl întrebă pe neaşteptate.

Poirot zâmbi.

— Vedeţi, se pare, nu-i aşa, că ea cunoştea persoana pe care a lăsat-o.

— Vreţi să spuneţi, zise domnişoara Henderson pe un ton puţin aspru, că ucigaşul este un pasager de pe acest vas?

Poirot încuviinţă.

— Aşa par să indice faptele.

— Şiragul de mărgele lăsat pe duşumea era o pistă falsă?

— Exact.

— Şi furtul banilor?

— Exact.

Urmă o pauză, după care domnişoara Henderson spuse încet.

— Doamna Clapperton mi s-a părut o persoană foarte neplăcută şi cred că nimănui de la bord nu i-a plăcut cu adevărat de ea, dar nu era nimeni care să aibă vreun motiv să o omoare.

— Poate, cu excepţia soţului ei, spuse Poirot.

— Doar nu credeţi… Se opri.

— Toată lumea de pe vasul ăsta e de părere că domnul colonel Clapperton avea toate motivele „să-i dea cu barda”. Mi se pare că asta-i expresia pe care o foloseau.

Ellie Henderson se uită la el, aşteptând.

— Dar trebuie să recunosc, continuă Poirot că eu nu am observat nici un semn de exasperare din partea bunului colonel. Ceea ce-i şi mai important, este faptul că are un alibi. A fost cu fetele toată ziua şi s-a întors pe vas abia la ora patru. Doamna Clapperton murise deja cu multe ore înainte.

Urmă încă un minut de tăcere. Ellie Henderson murmură:

— Credeţi, deci, că un pasager de pe navă?

Poirot dădu afirmativ din cap.

Ellie Henderson izbucni deodată în râs – un râs sfidător, provocator.

— Teoria dumneavoastră e greu de dovedit, domnule Poirot. Sunt o mulţime de pasageri pe vasul ăsta.

Poirot înclină din cap.

— Am să folosesc o expresie dintr-o poveste detectivă de-a dumneavoastră: „Am metodele mele, Watson”

În seara următoare, la cină, toţi pasagerii au găsit câte o notiţă bătută la maşină lângă farfuria lor prin care erau invitaţi să vină în salonul principal la 8,30. Când toţi s-au adunat, căpitanul a urcat pe platforma unde de obicei cânta orchestra şi începu să le vorbească:

— Doamnelor şi domnilor, ştiţi cu toţii de tragedia care a avut loc ieri. Sunt sigur că doriţi cu toţii să cooperaţi pentru a-l aduce pe făptuitorul acelei crime murdare în faţa justiţiei. Se opri şi tuşi. Îl avem cu noi la bord pe domnul Hercule Poirot, care vă este, probabil, cunoscut tuturora ca un om ce are multă experienţă în… Asemenea treburi. Sper să ascultaţi cu atenţie la ceea ce o să vă spună.

În acest moment, colonelul Clapperton, care nu fusese la cină, intră şi se aşeză lângă generalul Forbes. Arăta ca un om copleşit de tristeţe, câtuşi de puţin ca unul care simţea o mare uşurare. Ori era un foarte bun actor, ori fusese ataşat într-adevăr de soţia sa dezagreabilă.

— Domnul Hercule Poirot, spuse căpitanul şi coborî.

Poirot îi luă locul. Arăta caraghios aşa plin de importanţă cum se înfăţişa auditoriului.

— Messieurs, mesdames, începu el. Este foarte amabil din partea dumneavoastră că aveţi bunătatea să mă ascultaţi. Monsieur le capitaine v-a spus că am o oarecare experienţă în aceste treburi. Am, este adevărat, o mică idee personală în legătură cu modalitatea de a da de capăt acestui caz deosebit.

Făcu un semn şi un steward înaintă şi-i dădu un obiect voluminos, inform, învelit.

— Ceea ce am de gând să fac s-ar putea să vă surprindă puţin, îi avertiză Poirot. O să mă consideraţi excentric, poate nebun. Cu toate acestea, vă asigur că în spatele nebuniei mele există, ceea ce voi englezii numiţi, o metodă.

Ochii săi îi întâlniră doar pentru o clipă pe cei ai domnişoarei Henderson. Începu să dezvelească obiectul

acela mare.

— Am aici, messieurs şi mesdames un important martor care ştie cine a omorât-o pe doamna Clapperton.

Cu o mână dibace dădu la o parte şi ultima bucată de pânză, lăsând să se vadă obiectul ce fusese acoperit – o păpuşă de lemn aproape de mărime naturală, îmbrăcată într-un taior de catifea cu un guler de dantelă.

— Acum, Arthur, spuse Poirot şi vocea sa i se schimbă subtil – nu mai părea străină – era în schimb o engleză curată, cu o uşoară inflexiune tipic londoneză. Poţi să-mi spui, repet, poţi să-mi spui ceva despre moartea doamnei Clapperton?

Gâtul păpuşii se mişcă puţin, maxilarul de lemn de jos căzu şi se auzi vocea stridentă, înaltă a unei femei care spunea: „Ce e, John? Uşa-i închisă. Nu vreau să fiu deranjată de stewarzi…”

Se auzi un ţipăt, un scaun răsturnat, un bărbat se ridicase clătinându-se cu mâna la gât, încerca să vorbească, încerca… Apoi, deodată, trupul său păru să se înconvoaie. Căzu cât era de lat.

Era colonelul Clapperton.

Poirot şi doctorul navei se ridicară în picioare de lângă trupul nemişcat.

— Mă tem că a murit. Inima, spuse doctorul concis.

Poirot dădu din cap.

— Şocul de aş fi văzut trucul descoperit, spuse el.

Se întoarse spre generalul Forbes.

— Dumneavoastră, generale, mi-aţi dat un indiciu preţios, menţionând teatrul de revistă. M-am mirat, m-am gândit, şi-apoi mi-a venit ideea. Presupunând că înainte de război Clapperton a fost un cventrilocvist2. În acest caz, ar fi fost perfect posibil ca trei oameni s-o audă pe doamna Clapperton vorbind dinăuntrul cabinei când, de fapt, ea era deja moartă…

Ellie Henderson se afla lângă el. Ochii ei erau negri şi îndureraţi.

— Ştiaţi că avea inima slabă? Întrebă ea.

— Am bănuit… Doamna Clapperton spunea că suferă ea însăşi de inimă, dar m-a frapat faptul că părea tipul de femeie căreia îi plăcea să fie crezută bolnavă. Apoi am găsit o bucată dintr-o reţetă cu o foarte puternică doză de digitalină pe ea. Digitalina este o doctorie pentru inimă şi nu putea fi a doamnei Clapperton deoarece digitalina dilată pupilele ochilor. N-am observat niciodată aşa ceva la ea, dar când m-am uitat la ochii lui am văzut semnele imediat.

Ellie murmură:

— Deci v-aţi gândit că s-ar putea termina în felul acesta?

— Cea mai bună soluţie, nu credeţi, mademoiselle? Spuse el cu blândeţe.

Ochii i se umplură de lacrimi. Ea spuse:

— Aţi ştiut. Aţi ştiut tot timpul… Că îl iubeam… Dar n-a făcut-o pentru mine… Din cauza fetelor acelora – tinereţea – l-a făcut să-şi simtă sclavia. A vrut să se elibereze înainte de a fi prea târziu… Da, sunt sigură că aşa a fost… Când aţi ghicit că era el?

— Avea o stăpânire de sine aşa de perfectă, spuse simplu Poirot. Oricât de exasperantă era purtarea soţiei sale, nu părea niciodată să-l afecteze. Asta însemna că se obişnuise într-o aşa măsură încât îl lăsa indiferent, sau, eh bien, am hotărât că-i cealaltă alternativă… Şi am avut dreptate… Şi-apoi a mai fost şi insistenţa asupra talentului său de scamator din seara anterioară crimei, de care pretindea că nu se foloseşte. Dar un om cum era Clapperton nu renunţă la talentul său. Trebuia să fie un motiv. Atât timp cât oamenii credeau că fusese un scamator, era puţin probabil să-l considere un cventrilocvist.

— Şi vocea pe care am auzit-o – vocea doamnei Clapperton?

— Una dintre stewardese avea o voce asemănătoare cu a ei. Am făcut-o să se ascundă în spatele scenei şi am învăţat-o cuvintele.

— A fost un truc – un truc crud, strigă Ellie.

— Dezaprob crima, spuse Hercule Poirot.

SFÂRŞIT

1 (dispreţuitor) soldat german, (folosit pentru prima dată într-un discurs al împăratului Wilhelm al II-lea despre expediţia germană din 1900 în China şi adoptat în derîdere de socialidemocraţii germani şi apoi de britanici în timpul primului război mondial.)

2 De la cventrilocvism; practică de a vorbi etC. Fără mişcarea vizibilă a buzelor şi într-o asemenea manieră încît vocea pare să iasă dintr-o altă persoană sau dintr-un obiect.